

ΣΤΗΝ ΕΛΕΝΗ Α. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

Ολυμπία ΛΟΗ

«Σχεδιάζουμε για την κοινωνία»

Άρωμα γυναίκας έχει το προεδρείο του Συλλόγου Αρχιτεκτόνων Ν. Αχαΐας, καθώς εξελέγη την περασμένη εβδομάδα νέα πρόεδρος η Ολυμπία Λόη, παίρνοντας τη σκυτάλη από τον Γιάννη Πανταζόπουλο που είχε τα νιάτα επί σειρά ετών.

Η κ. Λόη μαζί με τα μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου έχουν αποφασίσει να αναδείξουν τον επιστημονικό ρόλο που έχουν οι αρχιτέκτονες στην κοινωνία, καταθέτοντας προτάσεις προς όφελος της πόλης και του νομού, παράλληλα με τις διεκδικήσεις των κλαδικών τους αιτημάτων.

Η νέα πρόεδρος του Συλλόγου Αρχιτεκτόνων Αχαΐας ανοίγει τα χαρτιά της στη «Γ», καταθέτοντας το όραμα, τις σκέψεις και τις προτάσεις της ενόψει της έναρξης της θητείας της.

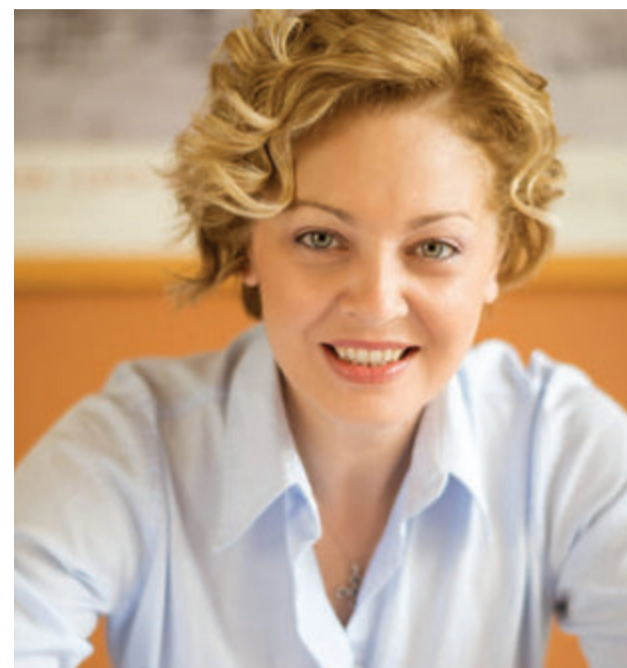
● Κυρία Λόη, αναλάβετε πριν λίγες μέρες τα νιάτα του Συλλόγου Αρχιτεκτόνων Ν. Αχαΐας. Τι σηματοδοτεί για σας αυτή η θέση και ποιο είναι το όραμά σας;

Αποτελεί ιδιαίτερη τιμή και μεγάλη ευθύνη η εμπιστοσύνη προς το πρόσωπό μου από τους συναδέλφους μου, οι οποίοι με εξέλεξαν πρώτη σε σταυρούς προτίμησης, αλλά και από το νεοεκλεγέν Διοικητικό Συμβούλιο που μου ανέθεσε την προεδρία. Αφού τους ευχαριστώ για μια ακόμη φορά, θέλω να τους διαβεβαιώσω ότι θα καταβάλω κάθε δυνατή προσπάθεια για να φανώ αντάξια της εμπιστοσύνης τους. Με σκληρή δουλειά, με πνεύμα ενότητας και συνεργασίας θα εργαστούμε όλα τα μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου για να συνεχίσουμε την παράδοση της προσφοράς που έχει ο Σύλλογος Αρχιτεκτόνων Ν. Αχαΐας διαχρονικά στην τοπική κοινωνία. Με τους συναδέλφους που έχουν εμπειρία στο Δ.Σ. αλλά και με το νέο «αίμα» που έχει

Η νέα πρόεδρος του Συλλόγου Αρχιτεκτόνων Ν. Αχαΐας Ολυμπία Λόη δίνει το στίγμα της, στην πρώτη της συνέντευξη στη «Γ» μετά την εκλογή της

όρεξη και διάθεση να προσφέρει στον κλάδο, στην πόλη και στον νομό μας, θα πορευτούμε για να χαράξουμε τη δική μας γραμμή στο δομημένο περιβάλλον που ζούμε και δραστηριοποιούμαστε όλοι.

Εξάλλου, όπως έλεγε και ένας καθηγητής μου, «ο αρχιτέκτονας λειτουργεί όπως ο μάστρος μιας ορχήστρας. Πρέπει να κατανείμει ακριβώς τι κάνει ο κάθε ένας που συμμετέχει στην κατασκευή ώστε να δώσει τις κατάλληλες οδηγίες – εναλλακτικές για να έχει ακριβώς το αποτέλεσμα που έχει φανταστεί». Όραμά μου είναι ο Σύλλογος να συμβάλει προς αυτή την κατεύθυνση, ώστε να επιτευχθεί ένα λειτουργικό και αισθητικό αποτέλεσμα που θα μας κάνει περήφανους ως πολίτες. Σκοπός μας είναι να ξεκινήσουμε έναν διάλογο με τις τοπικές αρχές και τους φορείς επιδιώκοντας τη συνεργασία τους, προκειμένου να εργαστούμε από κοινού προς όφελος της περιοχής

μας, λαμβάνοντας πάντα τεκμηριωμένες αποφάσεις με γνώμονα το κοινωνικό όφελος.

● Ποια είναι η θέση του αρχιτέκτονα στην ελληνική πραγματικότητα;

«...Να βρούμε έναν αρχιτέκτονα να μας διαλέξει τα χρωματάκια...» είναι μια φράση που αντιπροσωπεύει ένα στερεότυπο που έχει παγιωθεί στην ελληνική κοινωνία. Τίποτα δεν απέχει περισσότερο από την πραγματικότητα στη χώρα μας ότι η Αρχιτεκτονική είναι ελιτίστικη, εφόσον οι αρχιτέκτονες σχεδιάζουμε για την κοινωνία. Σε αυτό το σημείο πρέπει να αναφέρουμε ότι η θωράκιση του θεσμού των αρχιτεκτονικών διαγωνισμών αποτελεί θέμα πολιτικής βούλησης και μόνο. Αποτελεί την μοναδική αξιόπιστη διαδικασία προκειμένου να επιλεγεί η καλύτερη δυνατή πρόταση.

Οι περισσότεροι αρχιτέκτονες νιώθουμε ανίσχυροι απέναντι στη συνεχή κακοποίηση, τόσο του δομημένου περιβάλλοντος όσο και στην υποβάθμιση του δημόσιου χώρου. Στην σημερινή πραγματικότητα λείπει όχι μόνο η αισθητική, αλλά και η ηθική και η λογική. Η πολιτεία είναι η πρώτη που έχει απαξιώσει την αρχιτεκτονική. Για την θέση του Αρχιτέκτονα στην ελληνική πραγματικότητα την απόλυτη ευθύνη την έχουμε εμείς οι ίδιοι, διότι δεν διεκδικήσαμε σθεναρά αυτό που η ετυμολογία της λέξης «αρχιτεκτονική» ορίζει, «τέχνη και τεκτονική», δηλαδή η τέχνη του εφικτού. Και όταν μιλάμε για αρχιτεκτονική δεν εννοούμε μόνο τα κτίρια, αλλά και τον δημόσιο χώρο. Ο αρχιτέκτονας δεν κτίζει για τον εαυτό του αλλά για τους άλλους. Στην Ελλάδα η Αρχιτεκτονική γίνεται χωρίς τους Αρχιτέκτονες!.

«Με σκληρή δουλειά, ενότητα και συνεργασία, για να διαμορφώσουμε ένα καλύτερο δομημένο περιβάλλον που θα βελτιώσει την ποιότητα ζωής μας»

«Η πόλη μας είναι παραλιακή αλλά η σχέση της με τη θάλασσα ανύπαρκτη»

● Μιλήστε μας για την κατάσταση στην πόλη μας από αρχιτεκτονικής πλευράς;

Η πόλη μας ζει μια πρωτοφανή παρακαμή εδώ και πολλά χρόνια. Μοιάζει μ' ένα εγκαταλελειμμένο σπίτι που θέλει να το ξανακάνεις κατοικήσιμο και δεν ξέρεις από πού να ξεκινήσεις. Κι όμως, με λίγη φροντίδα και νοιάξιμο από τον καθένα μας μπορεί εύκολα και σχετικά ανέξοδα να βελτιωθεί η εικόνα της. Είναι ευθύνη των τοπικών αρχών να αποκτήσουμε συλλογική συνείδηση για το «κοινόχρηστο». Δεν είναι καθόλου υπερβολή ότι η ψυχική μας υγεία επηρεάζεται άμεσα από το περιβάλλον μέσα στο οποίο ζούμε.

Το πιο ενδιαφέρον είναι ότι, όπως φαίνεται, κανείς αρμόδιος δεν περπατάει στην πόλη... γιατί αν περπατάς βλέπεις! Και όταν βλέπεις, το λιγότερο που κάνεις είναι να δράσεις άμεσα, είτε από ντροπή είτε από αίσθημα ευθύνης.

Η πόλη μας είναι παραλιακή αλλά η σχέση της με τη θάλασσα είναι ανύπαρκτη. Έχουμε εγκαταλείψει το πράσινο. Πρέπει να σταματήσουμε να κάνουμε αναπλάσεις τσιμέντου. Θεωρώ ότι, γενικότερα, θα πρέπει να κόψουμε ταχύτητα, να σταματήσουμε να δημοπρατούμε νέα έργα με ελλιπείς μελέτες και να ασχοληθούμε με έργα συντήρησης για το ήδη τεράστιο και εγκαταλελειμμένο κτιριακό μας απόθεμα.

«Κτίρια που να μην επιβαρύνουν ενεργειακά το περιβάλλον»

● Στην εποχή της κλιματικής κρίσης πιστεύετε πως τα κτίρια της Πάτρας μπορούν να ανταποκριθούν στα νέα δεδομένα;

Η κλιματική κρίση είναι εδώ και από ό,τι φαίνεται δεν έχουμε καθόλου συνειδητοποιήσει πόσο επικίνδυνη είναι, παρά τα δεινά που έχει φέρει στη χώρα μας. Σε ό,τι αφορά στον σχεδιασμό των κτιρίων έχουμε την υποχρέωση να ευθυγραμμιστούμε με τη λογική να σχεδιάζουμε κτίρια που δεν επιβαρύνουν ενεργειακά το περιβάλλον. Αντιθέτως, σε κάποιες περιπτώσεις «βαφτίζονται» ενεργειακά

και πράσινα κτίρια με σχεδιασμό στο... πόδι (!), μόνο και μόνο για να απορροφηθούν κονδύλια, αφήνοντας μια βαριά κληρονομιά στις επόμενες γενιές και θέτοντας σε κίνδυνο το μέλλον τους.

Ξεκινάμε ηθελημένα ότι είναι ανθρώπινο δικαίωμα να σχεδιάζουμε τον τόπο μας με γνώμονα τη φύση. Στα μεγάλα αστικά κέντρα του κόσμου γίνονται συνεχείς προσπάθειες επαναφοράς της φύσης στην πόλη, της βελτίωσης του άσχημα δομημένου περιβάλλοντος, τις μετακινήσεις στην πόλη. Εδώ φαίνεται ξεκάθαρα ότι δεν υπάρχει κανένα σχέδιο. Ο

καθένας κάνει ό,τι θέλει, όπου και όπως θέλει. Και δεν μπορούμε να αδικήσουμε ούτε τους πολίτες, ούτε τους συναδέλφους που πορεύονται «με τον σταυρό στο χέρι» και παιδεύονται, ενώ ταυτόχρονα βλέπουν το τέρας – αυθαίρετο να ορθώνεται δίπλα τους! Η σχέση πολιτείας – αρχιτέκτονα στη χώρα μας είναι σχεδόν ανύπαρκτη. Ο αρχιτέκτονας δεν μπορεί από μόνος του να αλλάξει τα πάντα όταν η πολιτεία δεν νομοθετεί αποτελεσματικά. Πρέπει να θέσει «κόκκινες γραμμές» και να κατευθύνει τη δόμηση, έτσι ώστε ο αρχιτέκτονας να ασχοληθεί με την δουλειά

του που είναι το αποτύπωμα αυτού που σχεδιάζει να μην επιβαρύνει το περιβάλλον, να είναι λειτουργικό και φιλόξενο για τους χρήστες, να είναι προσβάσιμο.

Το παράλογο της αρχιτεκτονικής είναι ότι, ενώ είναι μια επιστήμη που δημιουργεί άψυχους χώρους, αυτοί «ζωντανεύουν» με την παρουσία των ανθρώπων. Έτσι, η σχέση κοινωνίας και αρχιτεκτονικής είναι αναπόφευκτα αλληλένδετη. Όταν ένα έργο διαθέτει εξίσου καλή λειτουργία και αισθητική, επιδρά σημαντικά στην ψυχολογία, στην ευημερία και στην αποδοτικότητα των χρηστών του.